ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
L. A. GEELHOED
της 22ας Φεβρουαρίου 2001 [1]

1. Με προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζήτησε από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ ένα καθεστώς αδειών και ποσοστώσεων για τις συνδυασμένες μεταφορές, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 92/106/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Δεκεμβρίου 1992, σχετικά με τη θέσπιση κοινών κανόνων για ορισμένες συνδυασμένες εμπορευματικές μεταφορές μεταξύ των κρατών μελών [2].

2. Το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής θεσπίζει για κάθε κράτος μέλος την υποχρέωση να ελευθερώσει τις συνδυασμένες μεταφορές από κάθε καθεστώς ποσοστώσεων και αδειών το αργότερο έως την 1η Ιουλίου 1993.

3. Στις 28 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή απηύθυνε προς την Ιταλική Κυβέρνηση αιτιολογημένη γνώμη, διότι στην Ιταλία εξακολουθούσε να ισχύει ένα καθεστώς ποσοστώσεων και αδειών για τις συνδυασμένες μεταφορές. Άσκησε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου στις 22 Νοεμβρίου 1999. Η Ιταλική Κυβέρνηση αναγνώρισε την παράβαση και επισήμανε, τόσο με το υπόμνημα αντικρούσεως όσο και με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, ότι θα εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της την 1η Ιανουαρίου 2001 με την εφαρμογή του διατάγματος 85, της 14ης Μαρτίου 1998, που τέθηκε σε ισχύ στις 22 Μαΐου 1998. Το διάταγμα αυτό προβλέπει την πλήρη ελευθέρωση των συνδυασμένων μεταφορών την 1η Ιανουαρίου 2001 και καθιερώνει ένα μεταβατικό καθεστώς έως την ημερομηνία αυτή. Σύμφωνα με την εν λόγω κυβέρνηση, το μέτρο αυτό καθιστά άνευ αντικειμένου την παρούσα διαδικασία.

4. Η Επιτροπή εκτιμά, αντιθέτως, ότι η Ιταλική Δημοκρατία, σε κάθε περίπτωση, υπέχει ευθύνη λόγω παραβάσεως έως την 1η Ιανουαρίου 2001. Τόσο η νομοθεσία που ίσχυε μέχρι τη θέση σε ισχύ του διατάγματος 85 όσο και το μεταβατικό καθεστώς που αυτό έθεσε σε ισχύ (για την χρονική περίοδο μεταξύ Απριλίου 1998 και 1ης Ιανουαρίου 2001) είναι ασυμβίβαστα με την οδηγία. Η Ιταλική Δημοκρατία θα έπρεπε ήδη έως την 1η Ιουλίου 1993 να είχε συμμορφωθεί προς

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ολλανδική.

2 — ΕΕ L 368, σ. 38 (στο εξής: οδηγία).

τις υποχρεώσεις της. Εξάλλου, η οδηγία δεν επιτρέπει καμία μεταβατική περίοδο.

5. Στην προβλεπόμενη από το άρθρο 226 ΕΚ προσφυγή, το ερώτημα αν οι υποχρεώσεις έχουν εκπληρωθεί ή όχι πρέπει να απαντάται με βάση την κατάσταση στην οποία το κράτος μέλος βρισκόταν κατά την εκπνοή της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας. Το Δικαστήριο δε μπορεί, επομένως, να λάβει υπόψη μεταγενέστερες τροποποιήσεις[3]. Αφού η Επιτροπή δεν παραιτήθηκε από την προσφυγή της, πρέπει να γίνει δεκτή η προσφυγή της.

3 — Αποφάσεις της 11ης Ιουνίου 1998, C-232/95 και C-233/95, Επιτροπή κατά Ελλάδος (Συλλογή 1995, σ. I-3343)· της 27ης Οκτωβρίου 1998, C-364/97, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας (Συλλογή 1998, σ. I-6593), και της 29ης Οκτωβρίου 1998, C-185/96, Επιτροπή κατά Ελλάδος (Συλλογή 1998, σ. I-6601).

Πρόταση

Ενόψει των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο:

α) να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ ένα καθεστώς αδειών και ποσοστώσεων για τις συνδυασμένες μεταφορές, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 92/106/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Δεκεμβρίου 1992, σχετικά με τη θέσπιση κοινών κανόνων για ορισμένες συνδυασμένες εμπορευματικές μεταφορές μεταξύ των κρατών μελών, και

β) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.